

The Abraham Arbesfeld Kollel Yom Rishon

Sunday Morning Learning Program for Men

WWW.KOLLELYOMRISHON.ORG

The Death of Nadav and Avihu A Midrashic Homily

Rabbi Allen Schwartz
כ"ד אדר ב' תשע"ו • April 3, 2016

THE DEATH OF NADAV AND AVIHU

A YOM KIPPUR DRASHA

קולת צדק

הכל

כַּאֲשֶׁר לָכֵל מִקְרָה אֶחָד לְצַדִּיק וְלַרְשָׁע לְטוֹב וְלַטְהוֹר וְלַטָּמֵא
וְלִזְבַּח וְלֶאֱשֶׁר אֵינְנו זֹבַח כְּטוֹב כְּחָטָא הַנְּשַׁבֵּעַ כְּאֲשֶׁר
שְׂבוּעָה יֵרָא:

ו' קולת צדק

פרשה כ

(בראשית ו) איש צדיק אמר ר' יוחנן בשם ר' אליעזר בנו של ריה"ג נח כשיצא מן החיבת הכישו הארי ושברו ולא היה כשר להקריב והקריב שם בנו תחתיו. ולרשע זה פרעה נכה כיון שביקש לישוב על הכסא של שלמה לא

א אחרי מות שני בני אהרן. ר' שמעון פתח (קהלת ט) הכל כאשר לכל מקרה אחד לצדיק ולרשע. לצדיק זה נח שנאמר בו

בשלום ובמישור הלך אתי ורבים הטיב מעון. ולטמא אלו מרגלים. אלו אמרו שבחה של ארץ ישראל ואלו אמרו גנאי אלו לא נכנסו ואלו לא נכנסו. היינו דכתיב לטוב ולטהור ולטמא. לזובח זה יאשיה שנאמר (ד"ה ב לה) וירם יאשיה לבני העם צאן כבשים ובני עזים. ולאסר

היה יודע מנהגיו הכישו ארי ושברו זה מת צולע וזה מת צולע היינו דכתיב מקרה אחד לצדיק ולרשע. לטוב ולטהור ולטמא לטוב זה משה שנא' (שמות א) ותרא אותו כי טוב הוא ר"מ אומר שנולד מהול. ולטהור זה אהרן שהיה עוסק בטהרתן של ישראל שנא' (מלאכי ב)

רואי בהלכה כל הרואהו נוכר לתלמודו. כחוטא זה נבוכדנצר שנאמר (דניאל ד) וחטיך בצדקה פרוק. זה בנה בהמ"ק ומלך מ' שנה וזה התריב בהמ"ק ומלך מ' שנה הוי מקרה אחד וגר. כנשבע זה צדקיה שנא' (ד"ה ב לו) וגם במלך ג"ג מרד. כאשר שבועה ירא זה שמשון שנאמר

איננו זובח זה אחאב שביטל קרבנות הה"ד (שם יח) ויזבח לו אחאב צאן ובקר לרוב זבח לו זבח ולא קרבנות. זה מת כחצים וזה מת כחצים היינו דכתיב לזובח ולאסר איננו זובח. כטוב כחוטא. כטוב זה דוד שנא' (ש"א יו) וישלח ויביאהו והוא טוב רואי א"ר יצחק טוב

בשלום ובמישור. לרשע זה עדת קרח דכתיב בהון (כמדבר טז) סורו נא וגו' אלו נכנסו להקריב במחלוקת ויצאו שרופין ואלו נכנסו להקריב שלא במחלוקת ויצאו שרופין:

(שופטים טו) ויאמר להם שמשון השבעו לי מן תפגעון כי זה מת בנקור עינים (מ"ב כה) ואת עיני צדקיהו עור זה מת בנקור עינים (שופטים טז) ויאחזהו פלשתים וינקרו את עיניו הה"ד מקרה אחד לנשבע וגו'. ד"א מקרה אחד אלו בני אהרן דכתיב בהו (מלאכי ב)

ב דבר אחר אחרי מות רבי לוי פתח

ויקרא כ (אחרונה)

ויקרא פ"א (אחרי מות)

הנס

(1) ויקרא	11,12
(2) ויקרא	1,5
(3) ויקרא	9,10
(4) ויקרא	6,7,8
(5) ויקרא	2,3,4
(6) ויקרא	1,2
(7) ויקרא	1,2
(8) ויקרא	1,2
(9) ויקרא	1,2
(10) ויקרא	1,2
(11) ויקרא	1,2
(12) ויקרא	1,2
(13) ויקרא	1,2
(14) ויקרא	1,2
(15) ויקרא	1,2
(16) ויקרא	1,2
(17) ויקרא	1,2
(18) ויקרא	1,2
(19) ויקרא	1,2
(20) ויקרא	1,2
(21) ויקרא	1,2
(22) ויקרא	1,2
(23) ויקרא	1,2
(24) ויקרא	1,2
(25) ויקרא	1,2
(26) ויקרא	1,2
(27) ויקרא	1,2
(28) ויקרא	1,2
(29) ויקרא	1,2
(30) ויקרא	1,2

הני כשי ר' ליעזר לא מתו שני בני אהרן אלא על ידי שתור הלכה לפני
 משה רבן, ומעשה בחלמדי אהרן שהיה לפני ר' ליעזר רבו אמר לאמה שלום
 אשתו זה אינו מוציא שבתו, לא כאת שבת עד שנגמרי, ונכנס חכמים אצלו
 אמרו לו ר' נביא אמה, אם לוח לא נביא אנכי ולא כן נביא אנכי (משנ' ג' י"ג)
 [וכן אמר לחלמדי להורח לפני רבו עד שיהיה לו ברוחק שנים עשר
 ש' בלפתת ישראל, מהפס היחוד על הירח פכית הישמות עד אכל השמים (משנ' ג' י"ג).]

הנס
 ויקרא רבא כ. ו-ז
 וכמה הן שנים עשר מיל, ר' תנחום בר יוחנן והוא הוה ברב הוה ששילין
 ליה הוה מורה ששילין ליה והוה מורה. אמרו לו לא כן אלא ר' אמר
 לחלמדי להורח לפני רבו עד שיהיה לו שנים עשר מיל כגון מנהת ישראל
 והוה ר' פני רבן יתיב בצפתין, אם להן יהיה עלי לא ידעת. מן העצ ענתה לא שרי.

ויקרא פ"ב (אחרי מות)

הנס

הנס
 ויקרא פ"ב (אחרי מות)
 הני בני אהרן, על הקרבה ועל הקריבה ועל אש ורח ועל שלא נמלו ענה זה מזה.
 על הקריבה שנכנס לפני לפניו, על הקריבה שהקריבו קרבן שלא נצטוו. על אש וזה
 אש פכית כירס והנניס. על שלא נמלו ענה זה מזה דכתי' ויקש בני אהרן

ויקרא רבא כ. ט

הנס

הנס
 ויקרא רבא כ. ט
 נדב ואביהוא איש מחתנו טריש. י. א. איש מחתני, איש מעצמו עשו שלא נמלו
 ענה זה מזה. אמר ר' ירמיה בן אלעזר בארבעה מקומות מוכרי מיתתן שלבני
 אהרן ובכולם הוא מוכרי מיתתן. כל כך להם להודיע שלא היה בידין עון
 אלא זה בלבד. אמר ר' לעזר המודיע. בוא וראה כמה קשה מיתתן שלבני אהרן
 [לפי המקום שכל מקום שנתא מוכרי מיתתן מוכרי מיתתן, כל כך להם כתי'
 שלא יהא מחתן מה לכל באי העולם לומר מעשים פקלקלים וזו ביחד במסר
 שכל ידי כן מחתן.]

ויקרא פ"א (אחרי מות)

ויקרא פ"ב (אחרי מות)

הנס

הנס
 ויקרא פ"ב (אחרי מות)
 מהו שני בני אהרן ובכולן כתיב בן מיתו, על ידי שנתו שחתיין וכתיב בן מיתו
 יין וכתב אל תשה טריש. י. ועל ידי שהיו מואסרי בנים וכתיב בן מיתו
 והיו על אהרן ועל בניו ועל נשיאם. מהו זה המירס, אמר ר' לוי מעיל
 היו חסרין, שכתב בו מיתו והיה על אהרן לשרת ועל נשיאם. וכל ידי שנכנס
 [בלא רחמי דייס ורגלים, והחזו ידיו ורגליו ולא ימוחו ועל נשיאם.]
 וכתב בבאם אל אהל מועד וכו' ועל ידי שלא היו להם בנים יכתב בו מיתו.

הנס
 ויקרא רבא כ. י
 הניד דמת נדב ואביהוא ובנים לא היו להם נאסרי ג' י. אבא וכן אמר על ידי
 שלא היה להם נשים וכתיב וכבר בעדו ובעד ביתו (ויש' ט' י). ביתו זו אשתו.
 [ר' לוי אמר שחצים היו הרבה נשים היו יושבות עמוטת מחינה לקן.
 מה היו אמרין. אחי אנכי מלך, אחי אמר נשיא, אבתי כן גדול, אבתי שני
 5 מיניו כותבי, צ' זו אשה הוהנת לני, ר' מנחם כשי ר' יונתן כן נאסרה במירוי
 אכלה אש טמאים עד ט' ולמה במירוי אכלה אש, משום ובתולדות לא הללו נשיא.
 ועוד מן הדא ואל משה אבתי עלה אל יי אמת ושרין טב ואביהוא נאסרי ט' י.

ויקרא פ"ב (אחרי מות)

הנס

הנס
 ויקרא פ"ב (אחרי מות)
 מלמד שהיו משה ואהרן מהלכין תהילה ועבד ואביהוא מאלכין אהרין וכל ישראל
 [מולכין אהרין ואמרין עוד שני זקנים הללו מהים והני ואתה נהינן בשרה
 על הניסוד, ר' יוחן כשי ר' אייב אמר במינים אמרו זה לזה, ר' פינחס אמר
 בליבם דהיה, אמר ר' ברכיה אמר לוחן הקביה אל תהלל ביום מותו ועל נשיאם.
 5 הריב, מיוחס מוה ונקשו עורחיתן שמתין על בני אמותיהן, ועוד מן הדא
 ואל אצלו בני ישראל לא שלא ידו נאסרי ט' י. אמר ר' פינחס מכן וזו רשין
 להשתלחת יד, דאמר ר' השעיו וכי קלורית עלת עמקן מסידי דכ ויהו את

ויקרא רבא כ. י

הנס

הנס
 ויקרא רבא כ. י
 האלהים נאסר, אלא מלמד שזנו עיניהם מן השכינה כסם שחמ כבית בתיבוי
 מתוך מאכל ומתוך משקה, ר' יוחנן אמר אכלה חדיי, תמדיא באור בני מלך
 הייס נאסרי ט' י. אמר ר' תנחום מלמד שסרעו את רשעים והניס את לבן
 וזו עיניהן מן השכינה, ר' יוחנן דטיכנין כשי ר' לוי משה לא זן עיניו מן
 5 השכינה ונתנה מן השכינה, לא זן עיניו מן השכינה מי חסר משה מני (משנ' ג' י)
 ונתנה מן השכינה מן ומשה לא ידע כי קרן עור פניו נאסרי ט' י. כשי חסר

אויף

יחזו ית
יקר אלקה ישראל ותחזו פורטי יקריה
פעבוד אכן טבא וכמחזי שמיה לקרייהו
יא וילברביי בני ישראל לא היה נוקא ותחו
יה יקרא דני ותחו סדן פקודיניהון
דאמקפלו פרעוא פאילו אכליו ושתן
יבואמר יי למשה סק לקדמי לטורא ותחי
סתן ואסתן לד ית ליחי אבנא ואוריקא
ותקדוקא די כתבית לאלופיהון יגוקם
משה ויהושע משומשיה וסליק משה
לטורא דאמגלי עלוהי יקרא דני
די וילסבא אמר אוריכו לנא הקא עד די

ויעל משה ואהרן נדב ואביהוא ושבעים
מוקני ישראל ויראו את אלהי ישראל ותחת רגליו
כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים למטה:
ואל-אצילי בני ישראל לא שלח ידו ויחזו את-

האלהים ויאכלו וישתו: ס ויאמר יהוה אל משה עלה אלי ההרה והיה שם
ואתנה לך את לחת האבן והתורה והמצוה אשר כתבתי להורותם: ג ויקם
משה ויהושע משרתו ויעל משה אלהר האלהים: ד ואל-הוקנים אמר שבו
לנו בזה עד אשר-נשוב אליכם והנה אהרן וחור עמכם מיבעל דברים ויש

וכעצם השמים לטורה. משגלל היה אור וסודו לפני: וכעצם, כתרונם לטון
מראה: לטורה, לטון כבוד ולולל: (יא) ראל אצילי, סס מד ומהוה ומהקים: לא
שלח ידו, מכלל סהיו ראשים להסמלם כהס די: יחזו את האלהים, היו מסמלון
טו נלב גם תמוך אכילה וסמיה קי מדרש מנומל, וואוקוס לא מרגס קן, אצילי
לשון גדולים כמו וואצילי קאלחין, ואלל מן היות, טע פתוח אלילס: (יב) ויאמר
ה' אל משה, ללמר ממן מורה: עלה אלי ההרה והיה שם, מ' יוס: את לחת
האבן והתורה והמצוה אשר כתבתי להורותם, כל טע פתוח ושלס עשרה מות
י מכלל עשרת הדברות סן, וכטע עקדיה פירש כוהנות שפיד לכל דער ודער מות
המלוות ט: (יג) ויקם משה ויהושע משרתו, אל ידעיה מה טיט על יוסע
סן, וואמר אל סהיו הסמלד מלה לכ עד מקום הסגל מחומי הסך שלטו רשאי
ליך מוס והלאה ומשס ועל משה לכדו אל הר האלהים ויהושע טעה סס אלו
ומעכב סס כל מ' יוס סן מליט כשרד משה וישעע יוסע את קול העס כרשה
למטע שלס היה יוסעע עמסס: (יד) ואל הוקנים אמר, נללחו הן סן עמסס:

(ג) ויאמר משה ויספר לעם, ט מוס: אח כל דברי ה', מלה פרישה ה והגבלה:
ואת כל המשפטים, י' מלות שנלחו מי נת, וסנת וכטד סכ וסל וסרה מרומה
ודיין סתהנו לסס כמרה: (ד) ויכתוב משה, מברלשית ועד ממן מורה וככב מלות
שנלחו מנה: וישכס בבקר, כמססה א סיון: (ה) את נערי, הכוונת כ:
(ו) ויקם משה וצוי הדם, מי מלון מלך כז וסלחן: באגנות, שמי אגנות למד
לחי דס עולה וסלד לחי דס סלמיס להוט חוסס על הסס, ומסלן למדו כרמיטו
סכנסו סממיטו לגרית כמילה וערילה וסולט רמיס סלון סולס כלה טרילה: (ז) ספר
הברית, מברלשית ועד ממן מורה ד ומלות שנלחו כמרה: (ח) וירוק, ענין כולס
וטרונמו ווקס על מדכסס ה לכסרס על עמל: (י) ויראו את אלהי ישראל,
סמכלו וסליו, ומסחיטו מיטס אלס שלס להס סקריס לערכב סמסס המורה וסמסן
לנדכ ואכיסול עד יוס מוכת הסשן, ולוקריס עד ויהי העס כמסלויטס וגו' ומעכד
סס אס ה' וסלל כקלה המססה כקויטס סמסססה: כמעשה לבנת הספיר, היה
סיהס לפני כסמס סעסעד לומר לרמן על ישראל סהיו מעומדים כמעשה לגמיס:

כ'ס - ע'י: ל'ע

בית:
שמש קצרים קציר-חטים בעמק וישאו את-עיניהם ויראו
את-הארון וישמחו לראות והעגלה באה אל-שדה יהושע
בית-השמשו ותעמד שם ושם אבן גדולה ויבקעו את-עצי
העגלה ואת-הפרות העלו עליה ליהוה: והלוים
הודיחו את-ארון יהוה ואת-הארגו אשר-אתו אשר-בו
כלי-זהב וישמו אל-האבן הגדולה ואנשי בית-שמש העלו
עלות ויפתחו זבתים ביום ההוא ליהוה: וחמשה סרני-
פלשתים ראו וישבו עקרון ביום ההוא: ואלה
סחרי הזהב אשר השיבו פלשתים אשם ליהוה לאשדוד
אחד לעזה אחד לאשקלון אחד לגת אחד לעקרן
אחד: ועכברי הזהב מספר כל-ערי פלשתים
לחמשת הסרנים מעיר מבצר ועד כפר הפרזי ועד אביל
הגדולה אשר הניחו עליה את ארון יהוה עד היום הזה בשדה
יהושע בית-השמש: ויד באנשי בית-שמש כי ראו בארון
יהוה ויד בעם שבעים איש חמושים אלף איש ויתאבלו העם
כיהבה יהוה בעם מכה גדולה: ויאמרו אנשי בית-שמש
מי יוכל לעמד לפני יהוה האלהים הקדוש הזה ואל-מי
יעלה מעלינו: וישלחו מלאכים אל-יושבי קרית-יערים
לאמר השבו פלשתים את-ארון יהוה רדו העלו אתו
אליכם: ויבאו אנשי קרית יערים ויעלו את-ארון יהוה
ויבאו אתו אל-בית אבינדב בגבעה ואת-אלעזר בנו קדשו
לשמור את-ארון יהוה:

וירד יהוה על-ההר
סיני אל-ראש ההר ויקרא יהוה למשה אל-ראש
ההר ויעל משה: ויאמר יהוה אל-משה רד העד
בעם פן-יהרסו אלי-יהוה (לראות) ונפל ממנו רב:
וגם הכהנים הנגשים אלי-יהוה יתקדשו פן-יפרכו
בהם יהוה: ויאמר משה אלי-יהוה לא יוכל העם
לעלות אלהר סיני כיהמה העדתה פנו לאמר
הגבל את-ההר וקדשתו: ויאמר אליו יהוה לדוד ועלית אתה ואהרן
עמך והכהנים והעם אלי-יהרסו לעלת אלי-יהוה פן-יפרככם: וירד
משה אליהעם ויאמר אלהים:

ע'י: ל'ע

ויבאו עד-גרן נכון וישלח עזה אל-ארון האלהים ויאחזו בו
פי שמשו הבקר: ויחר-אפי יהוה בעזה ויכהו שם האלהים
על-השל וימת שם עם ארון האלהים: ויחר לדוד על אש
פרץ יהוה פרץ בעזה ויקרא למקום ההוא פרץ עזה עד
היום הזה: וירא דוד את-יהוה ביום ההוא ויאמר איך יבאו
אלו ארון יהוה: ולא-אבה דוד להסיר אליו את-ארון יהוה
על-עיר דוד ויטהו דוד בית עבד-אדם הגתי: וישב ארון
יהוה בית עבד אדם הגתי שלשה חדשים ויברך יהוה את
עבד אדם ואת-כל-ביתו: ויגד למלך דוד לאמר ברך יהוה
את-בית עבד אדם ואת-כל-אשר-לו בעבור ארון האלהים
וילך דוד ויעל את-ארון האלהים מבית עבד אדם עיר-דוד
בשמחה:

בשנת-מות המלך עזיהו ואראה

את-אדני ישב על-כסא רם ונשא ושוליו מלאים את
ההיכל: שרפים עמדים וממעל לו שש כנפים שש כנפים
לאחד בשתים ויכסה פניו ובשתים יכסה רגליו ובשתים
יעופף: וקרא זה אל-זה ואמר קדוש וקדוש קדוש יהוה
עבאות מלא כל-הארץ כבודו: וינעו אמות הספים מקול
הקורא והבית ימלא עשן: ואמר אוילי כי-נרמיתי כי איש
טמא-שפתים אנכי ובתוך עס-טמא שפתים אנכי ישב כי
את-המלך יהוה עבאות ראו עיני: ויעף אלו אחד מן
השרפים ובידו רצפה במלקוחים לקח מעל המזבח: ויגע על-
פי ויאמר הנה נגע זה על-שפתיו וסר עותך וחטאתך
תכפר:

למען תראה את ה' ויחיה

ויאמר מנוח אל-מלאך יהוה נעצרה
נא אותך ונעשה לפניך גדי עזים: ויאמר מלאך יהוה אל-
מנוח אס-תעצרני לא-אכל בלחמך ואס-תעשה עליה ליהוה
תעלמה כי לא-ידע מנוח כי-מלאך יהוה הוא: ויאמר מנוח
אל-מלאך יהוה מי שמך כי-יבא דברך וכבדנך: ויאמר
לו מלאך יהוה למה זה תשאול לשמי והוא-פלאי: ויקח מנוח
את-גדי העזים ואת-המנחה ויעל על-הצור ליהוה ומפלא
לעשות ומנוח ואשתו ראים: והי בעלות הלהב מעל המזבח
השמימה ויעל מלאך-יהוה בלהב המזבח ומנוח ואשתו
ראים ויפלו על-פניהם ארצה: ולא-יסף עוד מלאך יהוה
להראה אל-מנוח ואל-אשתו אז ידע מנוח כי-מלאך יהוה
הוא: ויאמר מנוח אל-אשתו מות נמות כי אלהים ראינו:
ותאמר לו אשתו לו חפץ יהוה להמיתנו לא-לקח מידנו
עלה ומנחה ולא הראנו את-כל-אלה וכעת לא השמינו
כזאת: ותלד האשה בן ותקרא את-שמו שמשון ויגדל הנער
ויברכהו יהוה: ותחל רות יהוה לפעמו במחנה-דן בין צרעה
ובין אשתאול:

וישח מלאך יהוה את-קצה המשענת אשר בידו

וישח מלאך יהוה את-קצה המשענת אשר בידו
ויגע בבשר ובמוצות ותעל האש מן-הצור ותאכל את-
הבשר ואת-המוצות ומלאך יהוה הלך מעיניו: וירא גדעון
כי-מלאך יהוה הוא ויאמר גדעון אהה אדני יהוה כי-
על-כן ראיתו מלאך יהוה פנים אל-פנים: ויאמר לו יהוה
שלום לך אל-תירא לא תמות: ויבן שם גדעון מזבח ליהוה
ויקרא-לו יהוה ושלום עד היום הזה עזרנו בעפרת אבי
העזרי:

ותצא אש מלפני יהוה ותאכל על-המזבח את-
העלה ואת-החלבים וירא כל-העם וירגזו ויפלו על-פניהם:
ויקחו בני-אהרן נדב ואביהוא איש מחתרתו ויתנו בהן אש
וישימו עליה קטרת ויקריבו לפני יהוה אש זרה אשר לא
צוה אתם: ותצא אש מלפני יהוה ותאכל אותם וימתו לפני
יהוה: ויאמר משה אל-אהרן הוא אשר-דבר יהוה ו לאמר
בקרבי אקדש ועל-פני כל-העם אכבד וידם אהרן: ויקרא
משה אל-מישאל ואל אלעזר בני עזיאל דד אהרן ויאמר
אלהם קרבו שאו את-אחיכם מאת פני-הקדש אל-מחוץ
למחנה: ויקרבו וישאם בכתנתם אל-מחוץ למחנה כאשר
דבר משה: ויאמר משה אל-אהרן ולא-עזר ולא-יתמר בניו
ראשיכם אל-תפרעו ובגדיכם לא-תפרמו ולא תמתו ועל כל-
העדה יקצף ואחיכם כל-בית ישראל יכבו את-השרפה
אשר שרף יהוה: ומפתח אהל מועד לא תצאו פתחתו כי
שמן משחת יהוה עליכם ויעשו כדבר משה:

וידבר יהוה אל-אהרן לאמר: יין ושכר אל-תשתו אתהו
ובניך אתך בבאכם אל-אהל מועד ולא תמתו חקת עולם
לדורותיכם: ולהבדיל בין הקדש ובין החל ובין הטמא ובין

וישח מלאך יהוה את-קצה המשענת אשר בידו

ומשה היה רעה ב
את-צאן ותרז חתנו כהן מדין וינהג את-הצאן אתך המדבר
ויבא אל-הר האלהים חרבה: וירא מלאך יהוה אליו בלבת
אש מתוך הסנה וירא והנה הסנה בער באש והסנה איננו
אפל: ויאמר משה אסרה-נא ואראה את-המראה הגדל
הזה מדוע לא-יבער הסנה: וירא יהוה כי סר לראות ויקרא
אליו אלהים מתוך הסנה ויאמר משה משה ויאמר הנני:
ויאמר אל-תקרב הלם של-געליך מעל רגליך כי המקום
אשר אתה עומד עליו אדמת-קדש הוא: ויאמר אנכי אלהי
אביך אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב ויסתר משה
פניו כי ירא מהביט אל-האלהים: ויאמר יהוה ראה ראיתי
את-עני עמי אשר במצרים ואת-צעקתם שמעתי מפני
נגשו כי ידעתי את-מכאביו: וארד להצילו מיד מצרים
ולהעלותו מן-הארץ והוא אל-ארץ טובה ורחבה אל-ארץ
זבת חלב ודבש אל-מקום הפענמי ותחתי והאמרי והפריז
ותחתי והיבסי: ועתה הנה צעקת בני-ישראל באה אלי וגם-
ראיתי את-הלחץ אשר מצרים לחצים אתם: ועתה לכה
ואשלחך אל-פרעה והוצא את-עמי בני-ישראל ממצרים:
ויאמר משה אל-האלהים מי אנכי כי אלך אל-פרעה וכי